

Sygn. akt **VIII Ua 45/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Jolanta Łanowy-Klimek (spraw.)
Sędziowie:	SO Grażyna Łazowska SO Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2021r. w Gliwicach

sprawy z odwołań Urząd Miasto K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 sierpnia 2020 r. **sygn. akt** VI U 40/20

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

(-)sędzia Grażyna Łazowska (-)sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (-)sędzia Anna Capik-Pater

vs

Sygn. akt VIII Ua 45/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 grudnia 2019r. wydaną w stosunku do Urzędu Miasta K. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał I. P. prawo do zasiłku chorobowego od 16 listopada 2015r. do 23 marca 2016r., od 28 czerwca 2016r. do 6 lipca 2016r., od 16 sierpnia 2016r. do 3 listopada 2016r., od 24 stycznia 2017r. do 10 lipca 2017r. oraz świadczenia rehabilitacyjnego od 11 lipca 2017r. do 6 maja 2018r. z wyłączeniem z podstawy wymiaru zasiłku nagrody okolicznościowej z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego.

Odwołujący Urząd Miasta K. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji przez przyznanie I. P. prawa do zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego za wskazane okresy z uwzględnieniem w podstawie wymiaru zasiłku nagrody okolicznościowej wypłacanej w/w z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego. Nadto domagał się zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołujący podał, że pominięto fakt, iż Regulamin wynagradzania pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w Urzędzie Miejskim K. nie zawiera postanowienia o zachowaniu prawa do nagrody uznaniowej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, o której mowa w § 12 tego Regulaminu i wypłacanej przy okazji Dnia Samorządu Terytorialnego, za okres pobierania zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego. Kolejno wskazano, że organ rentowy nie wziął również pod uwagę, że nagroda pieniężna z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego faktycznie została ubezpieczonej wypłacona w okresie przyjętym do obliczenia przeciętnego wynagrodzenia, faktycznie obciążona została także składką na ubezpieczenie chorobowe.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, że nie uwzględnia się w podstawie wymiaru zasiłku opiekuńczego takich składników wynagrodzenia, które są przyznawane niezależnie od oceny pracownika, na których przyznanie i wypłatę okres pobierania zasiłku nie ma wpływu (pracownik zachowuje prawo do otrzymania takiego składnika wynagrodzenia mimo pobierania zasiłku). Organ rentowy podniósł, że odwołujący jako płatnik składek nieprawidłowo ustalił podstawy wymiaru należnych świadczeń zawiązując ich wysokość.

Wyrokiem z 20 sierpnia 2020r. sygn. akt VIU 40/20 Sąd Rejonowy w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

- w pkt 1 oddalił odwołanie,

- w pkt 2 odstąpił od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

I. P. była zatrudniona w Urzędzie Miasta K.. W okresach od 16 listopada 2015r. do 23 marca 2016r., od 28 czerwca 2016r. do 6 lipca 2016r., od 16 sierpnia 2016r. do 3 listopada 2016r., od 24 stycznia 2017r. do 10 lipca 2017r. przebywała na zwolnieniu chorobowym, a od 11 lipca 2017r. do 6 maja 2018r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne. Odwołujący do podstawy wymiaru świadczeń jakimi był zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne wliczył kwotę nagrody pieniężnej wypłacanej z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego. Regulamin wynagrodzeń obowiązujący u odwołującego zawiera zapis, że nagrody pieniężne są wypłacane za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, przy okazji występujących świąt i okoliczności.

I. P. zmarła (...)

Organ rentowy dokonał analizy kartotek zarobkowych pracowników odwołującego, w tym I. P.. Analiza wykazała, że przyznane nagrody pieniężne z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego zostały wypłacone pracownikom zatrudnionym na tych samych stanowiskach w jednakowej wysokości.

W ocenie Sądu pierwszej instancji odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w sprawie należało w pierwszej kolejności ustalić, czy odwołujący mógł złożyć odwołanie od decyzji organu rentowego z 5 grudnia 2019r. i wskazał, że w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych, które jest postępowaniem o charakterze odrębnym, pojęcie strony zostało zdefiniowane w sposób szczególny w art. 477¹¹ § 1 k.p.c. Zainteresowany może być adresatem decyzji administracyjnej, wymienionym w niej jako strona postępowania przed organem ubezpieczeń społecznych. Jeżeli osoba taka nie została wezwana do udziału w sprawie przed organem

rentowym, sąd wezwie ją do udziału w postępowaniu bądź z urzędu, bądź na jej wniosek lub na wniosek jednej ze stron. Zainteresowanym jest więc tylko ten, czyje prawa lub obowiązki w sferze ubezpieczeń społecznych zależą bezpośrednio od rozstrzygnięcia sprawy.

Pojęcie ubezpieczonego definiuje z kolei przepis art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. jako osobę ubiegającą się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego oraz inne świadczenia wypłacane przez organ rentowy oraz osobę ubiegającą się o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, jego zakresu lub wymiaru składki z tego tytułu. Ubezpieczony staje się stroną postępowania jako osoba, która ubiega się o świadczenie lub żąda ustalenia prawa (wnioskodawca). Status ubezpieczonego przysługuje osobie, która występuje do organu rentowego o wydanie decyzji, a tym samym swoim wnioskiem inicjuje postępowanie administracyjne przed organem rentowym, zakończone wydaniem zaskarżonej odwołaniem decyzji. Od ubezpieczonego odróżnić trzeba „inną osobę, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja”, czyli podmiot, który chociaż nie wystąpił z wnioskiem do organu rentowego, to organ rentowy wydał wobec tego podmiotu decyzję (działając z urzędu, w wyniku kontroli) co sprawia, że treść decyzji bezpośrednio wpływa na jego uprawnienia, bądź powinności. Ubezpieczonego oraz tą inną osobę łączy to, że są adresatami decyzji, wymienionymi w niej jako strony postępowania prowadzonego przez organ rentowy. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż owa "inna osoba", jako adresat decyzji, ma legitymację procesową formalną do jej zaskarżenia i bycia stroną postępowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 15 stycznia 2020r., sygn. akt III AUa 275/17, LEX nr 2776038).

W ocenie Sądu Rejonowego, odwołujący nie mógł wnieść odwołania od skarżonej decyzji mimo, że wydano względem niego decyzję, ponieważ nie jest stroną. Przywołał postanowienie Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2016r. (II UZ 17/16, LEX nr 2112312), gdzie wskazano, że pracodawca nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w sprawie z odwołania pracownika od decyzji organu rentowego odmawiającej mu zasiłku chorobowego. W uzasadnieniu podano, że z rozstrzygnięcia sprawy nie wynikają żadne jego prawa lub obowiązki, skoro pracodawca nie jest płatnikiem tego świadczenia i nie obejmuje go powaga rzeczy osądzonej wyroku sądowego. Rozstrzygnięcie w sprawie o zasiłek chorobowy, czy świadczenie rehabilitacyjne nie wpływa na zmianę praw bądź obowiązków pracodawcy jako płatnika składek w zakresie ciążących na nim obowiązków.

Wskazano, że stronami postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest ubezpieczony oraz inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja. Pracodawca jest zainteresowanym w rozumieniu § 2 omawianego artykułu jedynie w sprawie o wyłączenie pracownika z pracowniczego ubezpieczenia społecznego (art. 4 pkt 2 lit. a, art. 17 i art. 36 ust. 2 u.s.u.s.; por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 października 2004r., II UK 66/04, OSNP 2005, nr 10, poz. 149).

O tym, czy konkretna osoba posiada status zainteresowanego ze względu na przedmiot postępowania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych przesądza nie jej subiektywne przekonanie, ale obiektywna okoliczność, że w danym wypadku prawa lub obowiązki tej osoby „zależą” od rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrzygnięcie sprawy powoduje bowiem zmianę w sferze prawnej zainteresowanego. Może ona polegać na zyskaniu prawa bądź jego utracie, albo na pojawieniu się powinności, ewentualnie jej wygaśnięciu. A zatem, pracodawca jako płatnik składek jest zainteresowanym i powinien uczestniczyć tylko w takich sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które bezpośrednio rzutują na jego prawa i obowiązki. Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że w myśl utrwalonej linii judykatury do tej kategorii spraw należą sprawy o objęcie pracowniczym ubezpieczeniem społecznym. Odwołujący nie jest też „inną osobą, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja”. Rozstrzygnięcie w sprawie o zasiłek chorobowy, czy świadczenie rehabilitacyjne nie wpływa na zmianę praw bądź obowiązków pracodawcy jako płatnika składek w zakresie ciążących na nim obowiązków, w tym składania deklaracji rozliczeniowych oraz raportów miesięcznych. Dlatego też adresatem decyzji powinien być wyłącznie ubezpieczony, a nie zatrudniający go pracodawca.

Sąd Rejonowy podniósł, że odwołujący, jako płatnik składek zgodnie z art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa (Dz.U.2020,870) przedkłada wyłącznie zaświadczenie zawierające zestawienie składników wynagrodzenia lub przychodu, stanowiących podstawę wymiaru tego zasiłku. Podkreślono, że również wtedy, gdy prawo do zasiłków określonych w ustawie o

świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa i ich wysokość ustalają i wypłacają płatnicy składek, to nie wypłacają świadczeń z własnych środków, a jedynie pośredniczą w przekazywaniu ubezpieczonym należnych im świadczeń, jakiego dokonuje organ rentowy jako dysponent Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 2012r., I UK 447/11, OSNP 2013/11-12/136).

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy, Sąd Rejonowy stwierdził, że odwołujący nie mógł wnieść odwołania, ponieważ sporne świadczenie nie dotyczy jego, nadto nie jest „inną osobą” w rozumieniu art. 477¹¹ § 1 k.p.c., nie jest też zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c.. Z rozstrzygnięcia sprawy nie wynikają żadne prawa lub obowiązki dla odwołującego, skoro – jak już wskazano powyżej - jako pracodawca nie był płatnikiem spornego świadczenia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z 12 kwietnia

2019r., sygn. akt VIII Ua 2/19). Wprawdzie odwołujący był adresatem zaskarżonej decyzji, jednakże w sprawie o zasiłek chorobowy, czy świadczenie rehabilitacyjne stronami

są wyłącznie ubezpieczony oraz organ rentowy. Nawet w sytuacji śmierci ubezpieczonego, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, uprawnienie ubezpieczonego nie „przechodzi”

na pracodawcę. W konsekwencji tych rozważań, Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie i na zasadzie art. 102 kpc odstąpił od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa procesowego.

Apelację wyroku od wyroku złożył odwołujący zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik sprawy, a to art.477(11)§1 i §2 k.p.c. przez przyjęcie, że będąc adresatem skarżonej decyzji nie może wnieść odwołania od tej decyzji;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik sprawy a to art.477(14) §2(1) k.p.c. w związku z art.156§1 pkt 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie w sytuacji przyjęcia, że decyzja zaskarżona została wydana wobec podmiotu, który nie jest stroną w sprawie.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie odwołania w całości oraz zmianę decyzji organu rentowego z 5 grudnia 2019r.i uwzględnienie w podstawie wymiaru zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego I. P. nagrody okolicznościowej wypłacanej z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego, ewentualnie przez uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że skoro Urząd Miasta K. jest adresatem zaskarżonej decyzji, która została wydana w wyniku kontroli, to należało go uznać za inną osobę, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, która posiada legitymacje

do jej zaskarżenia. Tak samo w przypadku, gdyby uznać wskazany Urząd za osobę zainteresowaną w rozumieniu art.477(11) §2 k.p.c. przysługiwałoby mu prawo złożenia odwołania. Niezależnie od tego gdyby uznać, że zaskarżona decyzja została wydana

w stosunku do podmiotu, który nie mógł być stroną postępowania przed organem rentowym, to winna ona być uznana za akt wydany z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art.156§1 pkt 2 k.p.a. W tej sytuacji decyzja organu rentowego winna zostać uchylona

a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu., zgodnie z art.477(14)§2(1) k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego jest zasadna, jako że dokonana w jej wyniku kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku, skutkowałą jego uchyleniem w oparciu o art. 386 § 4 kpc, albowiem Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego, że rozpoznawana sprawa jest sprawą o zasiłek chorobowy/ świadczenie rehabilitacyjne. Oceniana decyzja organu rentowego nie dotyczy prawa I. P. do tych świadczeń – nie jest ono kwestionowane – lecz podstawy ich wymiaru. Sporną kwestią w sprawie jest podstawa wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego dla I. P., a nie samo prawo do tych świadczeń. Jak wynika z treści skarżonej decyzji, organ rentowy przyznał I. P. powyższe świadczenia z wyłączeniem z ich podstawy wymiaru nagrody okolicznościowej z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego.

Zgodnie z art. z art. 60 ust. 1 pkt ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa (Dz.U.2020.870) prawo do zasiłków określonych w ustawie i ich wysokość ustalają oraz zasiłki te wypłacają płatnicy składek na ubezpieczenie chorobowe, którzy zgłaszają do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych. Bezspornym jest, że odwołujący należy do tej grupy płatników. Okoliczność, że płatnicy tej grupy nie wypłacają świadczeń z własnych środków i jedynie pośredniczą w ich przekazywaniu, nie oznacza dowolności płatników w tym zakresie.

Zasady ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym będącym pracownikami określa rozdział 8 ww. ustawy zasiłkowej i są one wiążące dla płatnika. W przepisach art. 41 i 42 ww. ustawa określa rodzaje składników wynagrodzenia i zasady ich uwzględniania przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego / świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy ma prawo do kontrolowania, czy płatnicy prawidłowo ustalają podstawy wymiaru tych świadczeń, bowiem zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2019.300 ze zm.) ZUS wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących m.in. „ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych” oraz „wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych”. W razie uznania, że płatnik dopuścił się uchybień ustalając podstawę wymiaru zasiłku chorobowego, organ rentowy wydaje decyzję, której adresatem jest płatnik. Zdaniem Sądu Okręgowego, taka sytuacja występuje w rozpoznawanej sprawie. Organ rentowy przeprowadził kontrolę u odwołującego i zakwestionował wliczenie nagrody z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego I. P.. Jak wynika z akt organu rentowego, odwołujący nie zgodził się ze stanowiskiem ZUS i wniósł o wydanie decyzji w tym zakresie. Legitymacja procesowa odwołującego w tych okolicznościach nie może budzić wątpliwości, jako że odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w takim przypadku stanowi jedyną możliwość weryfikacji stanowiska organu rentowego.

W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, błędnie kwalifikując ją jako sprawę o prawo do zasiłku chorobowego. Taka kwalifikacja sprawy skutkowałą przyjęciem przez Sąd Rejonowy wadliwych wniosków, że odwołujący nie może być adresatem skarżonej decyzji oraz że nie przysługuje mu prawo wniesienia odwołania.

Po myśli art. 386 § 4 kpc sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy. „Pojęcie nierozpoznania istoty sprawy interpretowane jest jako wadliwość rozstrzygnięcia, polegająca na wydaniu przez sąd pierwszej instancji orzeczenia, które nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, bądź na zaniechaniu zbadania przez ten Sąd materialnej podstawy żądania albo oceny merytorycznych zarzutów strony przy bezpodstawnym przyjęciu, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie” – tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 5.05.2021r., I CZ 8/21, lex 3147742

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie przywołanych przepisów prawa oraz art. 386 § 4 kpc uchylił skarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

(-) sędzia Grażyna Łazowska (-) sędzia Jolanta Łanowy –Klimek (-) sędzia Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII Ua 45/20

UZASADNIENIE

Vs

Decyzją z 5 grudnia 2019r. wydaną w stosunku do Urzędu Miasta K. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał I. P. prawo do zasiłku chorobowego od 16 listopada 2015r. do 23 marca 2016r., od 28 czerwca 2016r. do 6 lipca 2016r., od 16 sierpnia 2016r. do 3 listopada 2016r., od 24 stycznia 2017r. do 10 lipca 2017r. oraz świadczenia rehabilitacyjnego od 11 lipca 2017r. do 6 maja 2018r. z wyłączeniem z podstawy wymiaru zasiłku nagrody okolicznościowej z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego.

Odwołujący Urząd Miasta K. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji przez przyznanie I. P. prawa do zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego za wskazane okresy z uwzględnieniem w podstawie wymiaru zasiłku nagrody okolicznościowej wypłacanej w/w z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego. Nadto domagał się zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołujący podał, że pominięto fakt, iż Regulamin wynagradzania pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w Urzędzie Miejskim K. nie zawiera postanowienia o zachowaniu prawa do nagrody uznaniowej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, o której mowa w § 12 tego Regulaminu i wypłacanej przy okazji Dnia Samorządu Terytorialnego, za okres pobierania zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego. Kolejno wskazano, że organ rentowy nie wziął również pod uwagę, że nagroda pieniężna z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego faktycznie została ubezpieczonej wypłacona w okresie przyjętym do obliczenia przeciętnego wynagrodzenia, faktycznie obciążona została także składką na ubezpieczenie chorobowe.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, że nie uwzględnia się w podstawie wymiaru zasiłku opiekuńczego takich składników wynagrodzenia, które są przyznawane niezależnie od oceny pracownika, na których przyznanie i wypłatę okres pobierania zasiłku nie ma wpływu (pracownik zachowuje prawo do otrzymania takiego składnika wynagrodzenia mimo pobierania zasiłku). Organ rentowy podniósł, że odwołujący jako płatnik składek nieprawidłowo ustalił podstawy wymiaru należnych świadczeń zawiązując ich wysokość.

Wyrokiem z 20 sierpnia 2020r. sygn. akt VIU 40/20 Sąd Rejonowy w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

- w pkt 1 oddalił odwołanie,

- w pkt 2 odstąpił od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

I. P. była zatrudniona w Urzędzie Miasta K.. W okresach od 16 listopada 2015r. do 23 marca 2016r., od 28 czerwca 2016r. do 6 lipca 2016r., od 16 sierpnia 2016r. do 3 listopada 2016r., od 24 stycznia 2017r. do 10 lipca 2017r. przebywała na zwolnieniu chorobowym, a od 11 lipca 2017r. do 6 maja 2018r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne. Odwołujący do podstawy wymiaru świadczeń jakimi był zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne wliczył kwotę nagrody pieniężnej wypłacanej z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego. Regulamin wynagrodzeń obowiązujący u odwołującego zawiera zapis, że nagrody pieniężne są wypłacane za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, przy okazji występujących świąt i okoliczności.

I. P. zmarła (...).

Organ rentowy dokonał analizy kartotek zarobkowych pracowników odwołującego, w tym I. P.. Analiza wykazała, że przyznane nagrody pieniężne z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego zostały wypłacone pracownikom zatrudnionym na tych samych stanowiskach w jednakowej wysokości.

W ocenie Sądu pierwszej instancji odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w sprawie należało w pierwszej kolejności ustalić, czy odwołujący mógł złożyć odwołanie od decyzji organu rentowego z 5 grudnia 2019r. i wskazał, że w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych, które jest postępowaniem o charakterze odrębnym, pojęcie strony zostało zdefiniowane w sposób szczególny w art. 477¹¹ § 1 k.p.c. Zainteresowany może być adresatem decyzji administracyjnej, wymienionym w niej jako strona postępowania przed organem ubezpieczeń społecznych. Jeżeli osoba taka nie została wezwana do udziału w sprawie przed organem rentowym, sąd wezwie ją do udziału w postępowaniu bądź z urzędu, bądź na jej wniosek lub na wniosek jednej ze stron. Zainteresowanym jest więc tylko ten, czyje prawa lub obowiązki w sferze ubezpieczeń społecznych zależą bezpośrednio od rozstrzygnięcia sprawy.

Pojęcie ubezpieczonego definiuje z kolei przepis art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. jako osobę ubiegającą się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego oraz inne świadczenia wypłacane przez organ rentowy oraz osobę ubiegającą się o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, jego zakresu lub wymiaru składki z tego tytułu. Ubezpieczony staje się stroną postępowania jako osoba, która ubiega się o świadczenie lub żąda ustalenia prawa (wnioskodawca). Status ubezpieczonego przysługuje osobie, która występuje do organu rentowego o wydanie decyzji, a tym samym swoim wnioskiem inicjuje postępowanie administracyjne przed organem rentowym, zakończone wydaniem zaskarżonej odwołaniem decyzji. Od ubezpieczonego odróżnić trzeba „inną osobę, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja”, czyli podmiot, który chociaż nie wystąpił z wnioskiem do organu rentowego, to organ rentowy wydał wobec tego podmiotu decyzję (działając z urzędu, w wyniku kontroli) co sprawia, że treść decyzji bezpośrednio wpływa na jego uprawnienia, bądź powinności. Ubezpieczonego oraz tą inną osobę łączy to, że są adresatami decyzji, wymienionymi w niej jako strony postępowania prowadzonego przez organ rentowy. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż owa "inna osoba", jako adresat decyzji, ma legitymację procesową formalną do jej zaskarżenia i bycia stroną postępowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 15 stycznia 2020r., sygn. akt III AUa 275/17, LEX nr 2776038).

W ocenie Sądu Rejonowego, odwołujący nie mógł wnieść odwołania od skarżonej decyzji mimo, że wydano względem niego decyzję, ponieważ nie jest stroną. Przywołał postanowienie Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2016r. (II UZ 17/16, LEX nr 2112312), gdzie wskazano, że pracodawca nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w sprawie z odwołania pracownika od decyzji organu rentowego odmawiającej mu zasiłku chorobowego. W uzasadnieniu podano, że z rozstrzygnięcia sprawy nie wynikają żadne jego prawa lub obowiązki, skoro pracodawca nie jest płatnikiem tego świadczenia i nie obejmuje go powaga rzeczy osądzonej wyroku sądowego. Rozstrzygnięcie w sprawie o zasiłek chorobowy, czy świadczenie rehabilitacyjne nie wpływa na zmianę praw bądź obowiązków pracodawcy jako płatnika składek w zakresie ciężących na nim obowiązków.

Wskazano, że stronami postępowania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest ubezpieczony oraz inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja. Pracodawca jest zainteresowanym w rozumieniu § 2 omawianego artykułu jedynie w sprawie o wyłączenie pracownika z pracowniczego ubezpieczenia społecznego (art. 4 pkt 2 lit. a, art. 17 i art. 36 ust. 2 u.s.u.s.; por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 października 2004r., II UK 66/04, OSNP 2005, nr 10, poz. 149).

O tym, czy konkretna osoba posiada status zainteresowanego ze względu na przedmiot postępowania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych przesądza nie jej subiektywne przekonanie, ale obiektywna okoliczność, że w danym wypadku prawa lub obowiązki tej osoby „zależą” od rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrzygnięcie sprawy powoduje bowiem zmianę w sferze prawnej zainteresowanego. Może ona polegać na zyskaniu prawa bądź jego utracie, albo na pojawieniu się powinności, ewentualnie jej wygaśnięciu. A zatem, pracodawca jako płatnik składek jest zainteresowanym i

powinien uczestniczyć tylko w takich sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które bezpośrednio rzutują na jego prawa i obowiązki. Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że w myśl utrwalonej linii judykatury do tej kategorii spraw należą sprawy o objęcie pracowniczym ubezpieczeniem społecznym. Odwołujący nie jest też „inną osobą, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżoną decyzja”. Rozstrzygnięcie w sprawie o zasiłek chorobowy, czy świadczenie rehabilitacyjne nie wpływa na zmianę praw bądź obowiązków pracodawcy jako płatnika składek w zakresie ciążyących na nim obowiązków, w tym składania deklaracji rozliczeniowych oraz raportów miesięcznych. Dlatego też adresatem decyzji powinien być wyłącznie ubezpieczony, a nie zatrudniający go pracodawca.

Sąd Rejonowy podniósł, że odwołujący, jako płatnik składek zgodnie z art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa (Dz.U.2020,870) przedkłada wyłącznie zaświadczenie zawierające zestawienie składników wynagrodzenia lub przychodu, stanowiących podstawę wymiaru tego zasiłku. Podkreślono, że również wtedy, gdy prawo do zasiłków określonych w ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa i ich wysokość ustalają i wypłacają płatnicy składek, to nie wypłacają świadczeń z własnych środków, a jedynie pośredniczą w przekazywaniu ubezpieczonym należnych im świadczeń, jakiego dokonuje organ rentowy jako dysponent Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 2012r., I UK 447/11, OSNP 2013/11-12/136).

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy, Sąd Rejonowy stwierdził, że odwołujący nie mógł wnieść odwołania, ponieważ sporne świadczenie nie dotyczy jego, nadto nie jest „inną osobą” w rozumieniu art. 477¹¹ § 1 k.p.c., nie jest też zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 k.p.c.. Z rozstrzygnięcia sprawy nie wynikają żadne prawa lub obowiązki dla odwołującego, skoro – jak już wskazano powyżej - jako pracodawca nie był płatnikiem spornego świadczenia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z 12 kwietnia 2019r., sygn. akt VIII Ua 2/19). Wprawdzie odwołujący był adresatem zaskarżonej decyzji, jednakże w sprawie o zasiłek chorobowy, czy świadczenie rehabilitacyjne stronami są wyłącznie ubezpieczony oraz organ rentowy. Nawet w sytuacji śmierci ubezpieczonego, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, uprawnienie ubezpieczonego nie „przechodzi” na pracodawcę. W konsekwencji tych rozważań, Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie i na zasadzie art. 102 kpc odstąpił od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa procesowego.

Apelację wyroku od wyroku złożył odwołujący zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik sprawy, a to art.477(11)§1 i §2 k.p.c. przez przyjęcie, że będąc adresatem skarżonej decyzji nie może wnieść odwołania od tej decyzji;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik sprawy a to art.477(14) §2(1) k.p.c. w związku z art.156§1 pkt 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie w sytuacji przyjęcia, że decyzja zaskarżona została wydana wobec podmiotu, który nie jest stroną w sprawie.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie odwołania w całości oraz zmianę decyzji organu rentowego z 5 grudnia 2019r. i uwzględnienie w podstawie wymiaru zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego I. P. nagrody okolicznościowej wypłacanej z okazji Dnia Samorządu Terytorialnego, ewentualnie przez uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że skoro Urząd Miasta K. jest adresatem zaskarżonej decyzji, która została wydana w wyniku kontroli, to należało go uznać za inną osobę, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, która posiada legitymacje

do jej zaskarżenia. Tak samo w przypadku, gdyby uznać wskazany Urząd za osobę zainteresowaną w rozumieniu art.477(11) §2 k.p.c. przysługiwałoby mu prawo złożenia odwołania. Niezależnie od tego gdyby uznać, że zaskarżona decyzja została wydana

w stosunku do podmiotu, który nie mógł być stroną postępowania przed organem rentowym, to winna ona być uznana za akt wydany z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art.156§1 pkt 2 k.p.a. W tej sytuacji decyzja organu rentowego winna zostać uchylona

a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu., zgodnie z art.477(14)§2(1) k.p.c.

(-) sędzia Jolanta Łanowy –Klimek